

[Axel Kristensen.]

fortsætte med at ophøje Forslag fra en Forligsmand til Lov og dermed bestemme Lønvilkaar og Arbejdsvilkaar i Danmark. Naar man ikke vil dette, er der kun to Metoder tilbage: enten at give Plads for Arbejdskampen og lade Parterne tage Konsekvenserne af deres Stilling eller at tage tvungen Voldgift. Men der er ingen som helst Grund til paa nærværende Tidspunkt at gaa ind i en Diskussion om Principperne for disse to Løsninger; det vil føre alt for vidt.

I det nuværende Samfund er alt bundet. Det er saadan, at Staten bestemmer, hvad en Detailhandler skal handle med, bestemmer, at han skal tage et stort Arbejde med Mærker og Regnskaber, bestemmer, hvad han maa tjene paa hver eneste Ting, han handler med, bestemmer, hvad en Fabrikant skal fabrikere, derigennem at Staten bestemmer Tildelinger af Raastoffer; bestemmer bogstavelig talt ogsaa, hvem han skal producere Varerne til, og Staten bestemmer Priserne. Vi har i Danmark en Prislov, der siger, at ingen paa det, de producerer, maa tjene, hverken absolut eller procentvis, mere end de tjente før Krigen. I et saadant Samfund kan man selvfølgelig ikke have det saaledes, at de lønnede Mennesker indtager en Særstilling og de alene suverænt raader over deres Forhold. Hvis man vil hævde dette, hævder man noget fuldkommen urimeligt.

Vedrørende det foreliggende Tilfælde med Arbejdsmandskonflikten, og hvad dertil hører, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det paa et afgørende Punkt adskiller sig fra den Konflikt, vi sidst behandlede her i Tinget, nemlig Slagterikonflikten. Man havde dengang det Forhold, at Forslaget var vedtaget af begge Organisationers Ledelse under Medvirken af Forligsmanden, og man havde derfor Ret til at gaa ud fra, at der ikke kunde være grove Urimegheder i dette Forslag. De, der ikke har deltaget i disse Overenskomstforhandlinger, har Ret til at gaa ud fra, at Slagteriarbejdernes Tillidsmænd ikke ved en fri Forhandling uden Pres fra en Forligsmand vilde have accepteret et Forligsforslag, der var aabenbart urimeligt over for deres Medlemmer. Hvis de vilde gøre dette, maatte de i Virkeligheden være Forbrydere; for de var valgt til at varetage disse Menneskers Interesser, de havde Forstand paa deres Forhold. Rigsdagen havde derfor, uanset om Arbejderne havde forkastet det, hvad de selvfølgelig havde Lov til, her Sikkerhed for, at der ikke ved, at man ophøjede Forligsforslaget i Slagterikonflikten

til Lov, kunde foreligge nogen Mulighed for grove Urimegheder.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft sagde, at Arbejderne havde betragtet Slagterikonflikten som en Del af den store Konflikt, og det er maaske netop Sandheden, at naar Mæglingforslaget blev forkastet af Slagteriarbejderne, var det ikke, fordi de fandt dette urimeligt eller uacceptabelt, men fordi de, som arbejdede i denne meget vigtige Produktion, ønskede at støtte de øvrige Arbejdere i den Kamp, de gik ind i. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft virkelig her har givet Forklaringen paa, at de vilde fortsætte Konflikten paa Trods af deres Organisationsleders Anbefaling. Men dette gør ogsaa, at denne Forsamling maa føle, at der ikke kan være begaaet nogen Uret mod Slagteriarbejderne ved, at man ophøjede Mæglingforslaget til Lov, og jeg forstaaer ikke, at man, fordi en saadan taktisk Tankegang laa til Grund for Slagteriarbejdernes Handlemaade, skulde have tilladt Slagterikonflikten at løbe længere, naar man alligevel var klar over, at man vilde gribe ind og give dem de Arbejdsforhold, man gav dem.

Vender man sig derefter til den foreliggende Sag, vil man forstaa, at det, jeg har sagt, giver Udtryk for, at vi meget nødig gaar til den Løsning, vi gaar til her i Dag. At vi staaer i den Situation, vi nu staaer i, forekommer det mig, Socialdemokratiet i meget høj Grad bærer Ansvar for. Der er i Virkeligheden nu ingen anden Udvej af Konflikten. Hvis man i Dag vilde vedtage et Forslag om tvungen Voldgift, maatte man med den Stemning, der nu hersker blandt Arbejderne, forstaa, at en saadan Voldgiftsdomstol uanset alle saglige Overvejelser om, hvad Løn Erhvervslivet kan bære, ikke vilde kunne ansætte Lønningerne lavere end Forligsforslagets. Det vilde Arbejderne ikke have forstaaet; de vilde have følt det som et politisk Overgreb, hvis en Voldgiftsdomstol, efter at et Mæglingforslag var fremsat og forkastet, fastsatte en lavere Løn. Vi vilde altsaa ikke have opnaaet det, vi ønskede ved at gribe ind, nemlig at skabe Ro, men kunde risikere at skabe yderligere Uro.

Men hvem har saa Ansvar for hele denne Tankegang, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gav Udtryk for, idet han talte om, at Arbejderne, naar der var afsagt en Kendelse, ikke forstod, hvor meget Erhvervslivet kunde bære. De stod ganske uforstaaende over for det og havde derfor svært ved at bøje sig.

Naar det ærede Medlem Hr. Hans Hed-